

đã vô tình làm hỏng kế hoạch của chàng. Nghe súng nổ, biết bị lộ, Urê sẽ không ra đón tàu ngầm nữa. Cùng với Urê là Văn Bình và Rôsitá. Mạng sống Văn Bình đang bị đe dọa nặng nề... Hợp tác với Valép, Lê Diệp có hy vọng lật ngược thế cờ.

— Thế nào, Valép, anh bằng lòng chưa ?

— Tôi chỉ bằng lòng nếu anh cam kết trả tự do cho tôi.

— Đồng ý. Bây giờ anh ném súng xuống.

Khẩu tiêu liên rơi xuống đất, reo lên một tiếng khô khan. Lê Diệp lại ra lệnh :

— Anh đứng dậy, tiến lại đây.

Hình dáng cao vút của Valép in rõ trong bóng tối mờ mờ. Cử chỉ chậm chạp, hần bước lại đóng thùng gỗ. Lê Diệp nhô lên.

Suýt nữa, Lê Diệp mất mạng. Một lưỡi dao sáng loáng vọt ra khỏi tay Valép. Soẹt một tiếng nhẹ, mũi dao xén rách cổ áo của Lê Diệp. Nếu chàng né không nhanh, cương họng đã bị đâm thủng. Bất đắc dĩ, chàng phải phản công bằng cách đánh vào mặt Valép. Hần nghiêng người tránh, lưỡi dao hoành lên, phóng ra nhát thứ hai.

Lê Diệp nhẹ nhàng bắt lấy, bẻ cụp cườm tay hần lại. Tuy võ giỏi, hần đã bị Lê Diệp đánh bại dễ dàng. Hần không ngờ được đối thủ là một tay quyền thuật phi thường, chuyên về đánh dao và sát lá cà.

Bản tâm Lê Diệp là quật ngã Valép, chứ không đánh chết. Nên Valép chỉ loạng choạng rồi dừng thẳng lại. Đột nhiên, hần luồn tay vào thắt lưng, rồi đâm bổ vào người Lê Diệp.

Lê Diệp vút sang bên như gió, tay quật vào lưng hần. Mắt tròn, lại bị dây mạnh, Valép ngã chúi vào đóng thùng. Một tiếng âm kinh thiên động địa nổi lên. Lê Diệp đã quăng mình xuống đất. Valép đã tháo ga-pi lựu đạn, định tự tử và hạ sát luồn đối phương. Không ngờ Lê Diệp đã biết.

Thân thể nát người, Valép nằm chết trên nền gạch bần thiu và ướt át. Lê Diệp thở dài nhẹ nhẹ. Gió khơi vẫn thổi vù vù.

Đại tá Ecudô chống nạnh nhìn ra khơi, giọng lo lắng :

— Nguy quá, tiềm thủy đình vẫn chưa nổi lên.

Lê Diệp hỏi :

— Anh được tin về Urê chưa ?

— Chưa.

— Tôi chắc hần trốn rồi. Có thể cuộc hẹn với tàu ngầm được hoãn đến mai. Hoặc một ngày không nhất định. Dầu sao chúng ta đã bị lộ. Hạm trưởng R.U. không đại gì cho tàu ngầm vào bờ khi được biết là chúng ta bủa vây chặt chẽ. Khổ quá, tôi đã dặn họ không được bắn, mà họ cứ bắn.

Chợt nhớ ra, Lê Diệp hỏi :

— Đại tá đã biết nhân viên nào bắn chưa ?

Ecudô giật mình, à một tiếng. Như tuân theo một mệnh lệnh thần bí, Ecudô ba chân, bốn cẳng, chạy lại xe hơi. Lê Diệp thót vọt lên. Chàng thét tài xế :

— Mau lên.

Mím nụ cười bí mật, Uré mở cửa sổ nhìn xuống biển. Mặt biển tối om. Hấn đeo kính hồng ngoại tuyền vào mắt, rồi chăm chú quan sát bên 14.

Đoàng, đoàng. Tacata... tacata...

Uré mím cười lần nữa, đóng cửa sổ lại. Ánh điện xanh mát chiếu xuống căn phòng gần máy lạnh, trang trí đắt tiền. Văn Bình đang nằm dài trên di-văng, mắt nhắm nghiền. Rô-sita, nữ điều dưỡng kiêu diễm của bệnh viện Trung ương, nhân viên sở Tình báo Phi, ngồi thu hình trong ghế bành, trông mắt lơ đãng, dáng điệu mỗi mệ. Chẳng ma túy đã làm nàng ngờ ngẩn và yếu đuối.

Uré châm xi gà hút. Từ tối đến giờ, hấn mới được hít hơi khói thơm tho đầy quyến rũ của xi gà Albambra. Hấn thản nhiên nhìn Luz đang dựa tay vào tủ buýp-phê, bên chai Vat 69. Luz nhún vai rót một ly rượu đầy, rồi uống một hơi. Lệ thương, vàng là con sâu rượu huyết-ky. Nàng uống bao nhiêu rượu cũng không say. Nhiều đêm, nhẩy múa suốt sáng, nàng vẫn khỏe khoắn. Rạng đông, nàng về phòng, lại uống thêm rượu mạnh. Tuy vậy, miệng nàng không hề đắng, trí óc nàng tỉnh như sáo sậu.

Nhưng đêm nay, mới uống ly rượu thứ nhất nàng đã thấy say. Mặt nàng tái dần, càng tái càng đẹp, đẹp một cách sỗ sàng và kiêu hãnh.

Santô đùa với con dao nhọn ở cuối phòng, dáng điệu bình thản như người vợ công, rồi nghề. Hết

nhìn Santô, Luz quay sang Uré. Nàng có cảm tưởng chồng nàng là gã tàn ông xa lạ. Đột nhiên, tay nàng run lên. Nàng gạt ly rượu xuống đất. Cái ly pha lê vỡ nát, huyết-ky bắn tung tóe. Rồi nàng ngồi phịch xuống, ôm mặt khóc nức nở.

Uré lại gần, giọng ôn tồn :

— Em mệt ư ?

Nàng ngàng đầu, cử chỉ thách thức :

— Tôi ghét ông, thù ông lắm rồi, ông đừng an ủi tôi nữa. Tấn trò giữa ông và tôi đến đây là hết.

Uré lại mím cười :

— Thật ra, tôi không muốn em buồn, song nhiệm vụ bắt buộc. Nhiệm vụ không cho phép tôi buông tha Văn Bình. Và lại, đặt vào địa vị đàn ông bị tình phụ, em mới hiểu được lòng tôi. Lát nữa, hấn đi rồi, tôi cần nói chuyện với em dứt khoát. Tôi tin em còn đôi chút cảm tình với tôi, do thời gian chung sống với nhau mà ra. Vì đầu sau, em đã ăn nằm với tôi từ thời con gái. Thời gian trôi qua rất nhanh, em ạ. Em sẽ quên hấn, cũng như hấn sẽ quên em.

Luz xô cái ghế ngã lòng chóng :

— Tôi cảm ông không được mò vào người tôi. Ông đừng buộc tôi phải làm dữ.

— Thi em đã làm dữ rồi. Em đã rút súng, bắn tôi để giải thoát cho tình nhân. Luz, em đã làm, làm một cách tai hại. Nếu không còn tình yêu với em, tôi đã tặng cô một viên đạn. Nghĩ lại cho chín chắn, em Luz. Kế hoạch của tôi sắp thành công về

vang, tôi sắp trở thành nhân vật Huk số một. Tôi sắp điều khiển phòng trào Huk trên toàn Phi luật tân, oai hùng như ông vua. Luz sắp thành bà hoàng... Mai kia, tôi sẽ chiếm trọn quần đảo Phi luật tân. Luz ơi, bắt đầu từ ngày mai, tiếng nói của tôi sẽ làm nước Phi luật tân run sợ... Luz biết nguyên nhân chưa?

Luz tái mặt nhìn chổng. Uré gạt tàn xi gà, giọng đều đều :

— Đó là kết quả của ba năm trời nghiên cứu và bố trí. Tiềm thủy đỉnh R.U. sắp chở vào bờ một số bom nguyên tử bỏ túi. Đoàn chuyên viên R.U. có nhiệm vụ gài bom này dọc bờ biển, đặc biệt là tại các thị trấn lớn. Ngòi bom được rút sẵn, chỉ bấm nút vô tuyến điện là nổ tung. Em thấy chưa? Gài bom xong, tôi chỉ cần gọi điện thoại cho phủ Tổng Thống, và ra điều kiện. Bắt buộc họ phải nghe tôi, bắt đầu là việc phóng thích các nhân viên ủy ban trung ương Huk hiện bị giam giữ.

— Chính phủ và Quốc hội sẽ không bao giờ nghe lời ông đâu.

—Ồ, em đừng ngại. Nếu họ không nghe lời, tôi có cách thuyết phục họ ngay. Tôi sẽ cho nổ một trái bom ở vùng rừng núi, hẹn ngày, hẹn giờ và hẹn chỗ trước. Họ không có phương pháp nào khám phá ra, trong khi đó tôi nằm nhà, với bản đồ trước mặt và máy vô tuyến đặc biệt, tha hồ reo rắc thần chết. Trước kia, Nhật bản cũng không chịu đầu hàng. Hai quả bom nguyên tử thả xuống Trường kỳ và Quang đảo đã bắt họ thay

đổi ý kiến. Trái bom nguyên tử bỏ túi đầu tiên của tôi sẽ làm họ xét lại lập trường.

— Họ đã bắt được Cáclốt. Nghĩa là họ đã khám phá ra kế hoạch của ông. Dĩ nhiên, họ phải tìm cách đổi phỏ.

Uré nhún vai, ra vẻ khinh bỉ :

— Em biết một mà chưa biết hai. Trung ương phái Cáclốt qua đây để thí nghiệm phương pháp giao liên bằng thời miền tọc. Phương pháp này rất cần thiết trong tương lai, khi đối phương tóm được chìa khóa mật mã và phá được luồng sóng vô tuyến điện. Để tôi giải thích cho em rõ : hiện nay, ta vẫn liên lạc với Trung ương bằng vô tuyến điện, và đối phương đều nghe được mọi bức điện ta chuyển đi, nếu họ nắm được chìa khóa mật mã và hiểu được nội dung thì ta nguy. Trên thực tế, đối phương hiện có may điện tử tối tân để khám phá ra chìa khóa mật mã.

Ngoài ra, đối phương đang nghiên cứu phương pháp phá luồng sóng vô tuyến. Chẳng hạn, ta đánh điện về Trung ương, luồng điện của ta bị tan vào không gian, khiến Trung ương không nhận được.

Cáclốt được Trung ương dùng để thí nghiệm một phương pháp giao liên mới, tuyệt đối an toàn. Chỉ có thể thôi. Cáclốt bị bắt, Trung ương bèn quay lại phương pháp liên lạc vô tuyến điện thường lệ.

Luz cười nhạt :

— Kiểu căng thường dẫn đến thất bại. Bị thất bại nhiều lần trong đời, tướng ông biết điều hơn.

ngờ đâu ông vẫn tự túc, tự mãn một cách lớ lằng như ngày xưa. Urê ơi, ông quên rằng Sở Phán Giám Phi luật tân đã nắm được chìa khóa mật mã R.U.

— Hừ, chỉ nắm được một phần thôi.

— Nghĩa là họ đã đọc được nội dung các bức điện giữa Trung ương và ông.

Urê cười vang :

— Cám ơn em. Tôi phân nản em mới biết một, chưa biết hai là thế. Sở Phán Giám Phi đọc được mật mã của tôi, song ngược lại, tôi đã đọc được tư tưởng của họ. Họ nghĩ gì, tôi cũng biết. Họ làm gì, tôi cũng biết. Hện thời, họ đang bủa vây bến 14. Họ định nhin tôi mang người tới bến để đợi tiếm thủy đình. Họ tưởng tôi đại dột cho đầu vào thông lọng. Thật ra, họ mới là người đại dột. Họ bị tôi lừa mà không biết.

Luz nhìn chông, vẻ mặt sừng sốt :

— Ông đã lừa họ ?

Urê gạt đầu :

— Vâng, tôi đã lừa họ. Em có nghe tiếng tiều niên bắn dưới bến 14 không ? Đó là nhân viên của tôi bắn báo hiệu : hai phát lẻ, tiếp theo một tràng. Nhân viên của tôi đã trà trộn vào sở Phán Giám Phi. Ha, ha, họ tha hồ bao vây bến 14...

— Ông là quý sa tăng.

— Còn danh từ nào nặng hơn nữa, xin bà tặng tôi một thề. Dầu là quý sa tăng, tôi vẫn chung thủy với bà. Tôi không ngoại tình với người khác. Còn bà... Trên giấy tờ, bà là vợ tôi, nhưng trên thực tế, bà ngủ với đàn ông khác. Bà là con diêm.

— Tôi cấm ông dùng lời lẽ thô lỗ.

— Ha, ha, tình nhân của bà còn ngủ say, không nghe được đâu.

Luz ngồi im, mặt tái nhợt, bàn tay run run. Nàng đang tức giận đến cực độ. Santô cắt dao vào túi, cười mỉm một mình. Urê nhìn đồng hồ, đoạn nói :

— Đến giờ rồi, chúng mình lên đường thì vừa. Bà Luz, xin bà xuống trước với Santô. Tôi sẽ cho khiêng Văn Bình và Rôsitá ra xe sau. Yêu cầu bà tôn trọng kỷ luật. Nếu không, Santô sẽ phải xử tệ với bà.

Gió biển thổi vù vù. Luz quay lại Urê :

— Ông mang họ đi đâu ?

Urê đáp :

— Tagaytay.

Luz rùng mình. Tagaytay là bãi biển cách thủ đô Mani mấy chục cây số. Trong khi lực lượng Phán giám Phi được huy động rầm rộ để bủa vây bến 14 thì tiếm thủy đình R.U. diềm nhiên ghé vào Tagaytay. Văn Bình sẽ bị đưa về Nga số. Nàng sẽ mất chàng mãi mãi.

Chiếc xe Hoa kỳ dài ngoẵng phóng ra khỏi biệt thự, máy êm như ru. Santô huýt sáo miệng một bài ca cao bồi tây-Mỹ. Urê lặng lẽ hút xi-ga. Con đường nhựa thẳng tắp mở rộng trước mặt.

Gió biển thổi vù vù.

.....

Theo lệnh đại tá Ecuđô, nhân viên Phán giám

mặc thường phục được tập hợp đông đủ trong văn phòng bên 14. Ecuđô hỏi viên trung úy :

— Ai ra lệnh bắn ?

Viên trung úy đứng nghiêm :

— Thưa đại tá, trước giờ khởi hành, tôi đã dặn dò kỹ càng là không ai được nã đạn trước. Nhưng.. Ecuđô cướp lời .

— Nhân viên nào đã trái lệnh ?

— Thưa, thượng sĩ Mita.

Mita là một thanh niên gầy gò, tóc rối bù, để râu quai nón dữ tợn. Dáng điệu thản nhiên, hần tiến đến trước mặt Ecuđô. Lê Diệp quay lại viên trung úy :

— Chúng tôi cần nói chuyện với Mita một lát. Phiền trung úy cho nhân viên ra ngoài, tiếp tục canh phòng bên 14 như cũ.

Cửa phòng đóng lại. Đại tá Ecuđô nhìn Lê Diệp, thăm hỏi ý kiến. Lê Diệp nhìn thẳng vào mắt thượng sĩ Mita.

— Tại sao anh bắn trước ?

Mita ung dung đáp :

— Thưa, tôi không bao giờ dám trái lệnh. Chẳng may súng cướp cò, đạn vọt ra ngoài. Vì trung úy dặn chúng tôi nấp đạn sẵn.

Lê Diệp cười nhạt :

— Anh biết hậu quả vụ này ra sao không ?

— Thưa, tôi không biết. Tuy nhiên, địch đã bị giết hết trên bến 14 rồi. Nếu tôi có lỗi, tôi xin thành thật..

Lê Diệp đập tay xuống bàn :

— Đứng dài dòng vô ích. Uré trả anh bao nhiêu tiền ?

Mặt thượng sĩ bỗng tái xanh như tàu lá. Lê Diệp rút lưỡi dao sắc như nước, ướm và cổ Mita, giọng chất chứa :

— Tôi chưa giết anh đâu, vì giết anh là giải thoát cho anh. Trước khi bắt anh chết, tôi còn hành hạ anh đủ đường. Lưỡi dao này sắc hơn dao cạo, tôi chỉ xoẹt nhẹ là anh mất tai, mất mũi.

— Ông không có quyền tra tấn tôi. Dầu sao, Phi luật tân cũng là một nước dân chủ, có pháp luật, có tòa án, hiến pháp tôn trọng quyền tự do của công dân. Nếu tôi phạm lỗi, ông phải mang tôi ra tòa. Tòa nào cũng được, kể cả tòa quân sự..

Lê Diệp bĩu môi :

— Pháp luật chỉ được áp dụng cho những công dân không ăn tiền của Uré, không làm tay sai cho gián điệp Huk. Pháp luật cũng không được áp dụng cho nhân viên phản gián một mặt, hai lòng.

Thượng sĩ Mita quay lại phía Ecuđô, giọng cầu khẩn :

— Thưa đại tá, tôi đã làm tròn bổn phận. Chẳng qua, một giây đồng hồ lơ là mà ra. Tôi xin phép đại tá được liên lạc với luật sư.

Lê Diệp phớt lưỡi dao qua hàm râu quai nón của Mita, những sợi râu cứng đua nhau rơi lả tả :

— Muốn ra tòa án, muốn tìm luật sư, anh hãy đợi kiếp sau. Kiếp này, anh sẽ làm ma không đầu. Xẻo tai, xẻo mũi, móc mắt anh xong, tôi sẽ cắt đầu, quăng xác anh xuống biển.

Santô loay hoay tìm bật lửa hút thuốc. Urê gạt phất :

— Trời tối không nên hút thuốc, người ta trông thấy.

Santô đáp :

— Nếu vậy, người ta đã trông thấy đèn pha bật tắt rồi.

— Mà ngu như bò. Xe hơi quay lưng ra biển. Ngoài khơi nhìn vào họ thấy sao được.

— Thưa, sao ông biết họ đang ở ngoài khơi ?

— Mà đừng hỏi lần thần nữa.

Phía trái, lóe lên một tia đèn bấm màu đỏ. Urê rút súng, ti lên cửa xe.

Ba phút trôi qua, một bóng người tiến lại. Cách xe ba thước, bóng đen cất tiếng :

— H. Ai đấy.

Urê đáp :

— K.

Bóng đen tiến gần thêm nữa. Urê mở cửa bước xuống. Luz véo mạnh vào móng Văn Bình. Không thấy chàng phản ứng, nằng thở dài thườn thượt. Urê quay lại :

— Bà thở dài nhiều quá.

Bóng đen chiếu tia đèn đỏ vào trong xe rồi nói :

— Xong rồi.

Urê hỏi :

— Bây giờ đi đâu ?

Bóng đen đáp :

— Mời ông vào căn nhà gỗ số 8 nhìn ra biển. Tôi vừa nhận được tin xong. Ca-nô sắp ghé bờ rồi.

Santô ghé vai, đỡ Văn Bình lên vai. Bóng đen khiêng Rosita. Urê làm li theo sau, tay vẫn lăm lăm súng lục.

Đối với Văn Bình, Tagaytay không phải là nơi xa lạ. Hơn một lần, chàng đã lên đây nghỉ mát. Dọc bờ biển có hàng chục ngôi nhà gỗ bên trong kê giường nệm hầu hời, được dùng làm nơi hẹn hò trai gái. Nhiều phái đoàn ngoại quốc tới Phi thăm viếng thường được mời đến Tagaytay, nhày suốt đêm trong câu lạc bộ rồi từng người một, sánh vai những kiều nữ cơ thân bình núi lửa, vào nhà gỗ đóng cửa lại.

Mọi người dừng lại. Urê ra lệnh :

— Santô, anh đưa Rosita và Luz sang căn bên. Tôi ở lại đây một mình với thằng Văn Bình.

Văn Bình được ném lên giường. Một ngọn đèn đêm màu xanh được bật lên. Urê hỏi người liên lạc :

— Tàu nổi lên chưa ?

— Thưa, cách đây một giờ. Hiện nằm yên dưới biển.

— Đội phòng vệ duyên hải có qua đây không ?

— Thưa không. Công cuộc phòng vệ ở Tagaytay do tôi phụ trách. Bộ chỉ huy vừa gọi điện thoại cho tôi hỏi tình hình. Tôi đáp là tình hình rất yên tĩnh. Họ đang bao vây ở Maui, không léo hánh đến đây đâu, ông đừng ngại. Bây giờ, tôi ra chờ ngoài bãi. Khi xuống cập bến, tôi sẽ tin cho ông biết.

Urê đóng chặt cửa, rút xi già ra hút. Nhìn Văn Bình nằm quay mặt vào vách, hẳn nhọc

miệng cười khoái trá. Hắn không thể ngờ được Văn Bình đã tỉnh lại hoàn toàn.

Văn Bình thở từ từ cho không khí tràn đầy buồng phổi. Trước giờ hành động, chàng muốn cơ thể được sáng khoái.

Bống Urê khựng người. Hắn vừa nhìn thấy trong tấm gương nhỏ treo ở đầu giường. Tấm gương phản chiếu đôi mắt lim dim của Văn Bình. Nhanh như cắt, Urê đứng dậy, khẩu súng bay ra khỏi túi, chuẩn bị xả đạn.

Trong khi ấy, thảm kịch xảy ra trong căn nhà gỗ kề cận. Santô ra lệnh cho Luz ngồi xuống ghế. Rôsitá vẫn nằm thềm thiếp. Biết cơ hội thoát thân đã tới, Luz bèn vắt chân, để lộ cặp đùi đều đặn, trắng trẻo, mắt ngó Santô không chớp.

Hắn nuốt nước bọt ừng ực, giả vờ rút thuốc ra hút. Luz gọi nhỏ nhỏ :

— Santô.

Hắn thở hồng hộc, như người vừa chạy đua 100 thước ngoài vận động trường thể vận :

— Gì thế ?

— Anh lại đây tôi bảo.

— Thôi, bà tha cho tôi. Urê ghen lắm.

Luz cười :

— Urê già rồi, già lắm rồi. Sau vụ này, tôi sẽ bỏ đi.

— Bà đi đâu ?

— Đi đâu cũng được, miễn hồ xa được Urê.

— Thà chết, Urê không chịu để mất bà.

— Thà chết, tôi không thể ở lại với hắn.

— Bà nói khế chứ, ông ấy nghe được thì khôn.

— Santô, anh không giúp tôi được ư ?

— Tôi không dám.

— Tôi đã đọc thấy sự ưng thuận trong mắt anh. Santô, anh hãy giúp tôi, tôi sẽ đền công xứng đáng cho anh.

Mặt Santô đỏ như uống rượu. Hắn lão đảo dựa vào thành giường, miệng lầm bầm :

— Bà... im đi... tôi không dám.

Nàng tiến lại gần Santô. Miệng nàng phả hơi vào mặt hắn. Như ngáy, như đại, hắn hỏi nàng :

— Bà muốn tôi làm gì ?

— Lấy thuốc giải mê cho cô Rôsitá uống.

— Thuốc ấy, ông Urê giữ trong túi.

— Vâng, anh giúp tôi hạ sát Urê.

— Trời ơi ! Tôi không dám làm phản. Vả lại, Urê rất giỏi võ, chỉ nâng cánh tay lên là tôi mất mạng. Tôi sẵn sàng hy sinh vì bà, nhưng không thể hy sinh đến mức độ ấy. Bà hiểu cho... Bà vừa nói những lời bậy bạ, ông Urê nghe được thì cả bà và tôi đều nguy đến tính mạng.

Luz đặt bàn tay trắng nõn lên vai Santô. Nàng thấy mặt hắn lơ đãng như người hít bạch phiến. Thời cơ thuận tiện đã tới, nàng không thể trì hoãn thêm nữa. Khẩu súng nạp đạn sẵn của Santô tòng teng ở thắt lưng. Nàng xoay mình nhẹ nhẹ, khẩu súng rơi vào tay nàng.

Santô thét lên :

— Bà làm gì thế ?

Nàng diễm tỉnh bóp cổ. Viên đạn bay vèo vào ngực Santó. Hấn rú lên như con heo bị thọc tiết rồi ngã quy xuống. Nàng nhắm mặt hấn. hấn thêm phát nữa.

Tiếng súng chát chúa làm Rôsitá bàng hoàng tỉnh dậy. Song nàng chỉ nhìn bằng mắt mắt thần. Luz giật tóc mai, gọi :

— Rôsitá, chi Rôsitá.

Rôsitá ú ớ, rồi nhắm nghiền mắt. Luz thở dài nảo nuột. Nàng không còn cách nào hơn ngoài cách gập Urê để lấy gói thuốc giải mê. Nàng xô cửa bước ra ngoài. Sóng vỗ ri rầm. Gió khuya tạt qua rặng phi lao kêu vu vu. Khung cảnh bãi biển Tagaytay thật thần tiên. Trong quá khứ, nhiều đêm nàng lái xe lên Tagaytay, cởi bỏ quần áo, vẫy vùng trong làn nước mát rượi. Tắm xong, nàng chạy lên bờ, ánh trăng bàng bạc nó đùa trên thân thể hỏa diễm sơn của nàng.

Có lần nàng nằm dài trên cát với một người đàn ông khôi ngô, lịch sự và khỏe mạnh. Người ấy đã làm nàng quên được Urê trong phút chốc. Song nàng không yêu. Nàng chỉ cần được ôm ấp để khỏi lạnh lẽo. Người đàn ông khác chủng tộc, đang bị giam trong căn nhà gỗ diu hiu còn khôi ngô, lịch sự và khỏe mạnh gập chục lần.

→ Gần chàng, nàng cảm thấy cuộc đời đầy hương và mộng. Nàng phải cứu chàng...

Nàng bước chầm chậm vì gót giày bị lún xuống cát. Gió biển thổi tóc nàng lòa sòa. Ngoài khơi vẫn đen kịt. Xa xa leo lét ánh đèn của cầu lạc bộ.

Đến căn nhà của Urê, nàng đứng lại. Trờ trờ một giây, nàng đập mạnh vào cửa gỗ.

Sắp sửa nhả đạn, Urê thét to :

— Ai đó ?

Nàng đáp lớn, giọng sợ hãi :

— Em đây.

Bên trong, Văn Bình vẫn nằm quay vào tường, xương sống lạnh ngắt như toàn thân bị dầm trong thùng nước đá. Chàng biết là Urê đã khám phá kế hoạch giả mẹ của chàng. Song chàng không dám phản công vì nghe Urê đứng đây.

Urê cầu nhau mở chốt cửa. Nhanh như chớp, Luz bóp cò. Nhưng Urê lại nhanh hơn, không hề danh đệ nhất xạ thủ của đảng Huk. Viên đạn của Luz vút qua mông tang Urê. Tuy nhiên, khẩu súng trên tay nàng bị văng xuống đất vì hòn chì bả phát bả trúng của Urê đã trúng cườm tay của nàng.

Vừa khi ấy, Văn Bình vùng dậy.

Urê chĩa súng vào người chàng. Chàng phóng ngọn cước kinh hồn vào người đối phương. Urê hạ tay trái xuống, Văn Bình có cảm giác như chân chàng bị gãy làm đôi.

Thường lệ, chàng đã phóng chân lên đối phương không tài nào đỡ nổi. Ngọn cước của chàng là kết tinh của nhu đạo, quyền Thiếu lâm, môn võ savate của Pháp và Nam-Mỹ. Sau nhiều năm khổ công tập luyện, chân chàng có thể cứng như thép nguội, nhưng cũng có thể mềm như bùn khi cần thiết. Không hiểu sao chàng lại bị Urê hạ một cách dễ như trở bàn tay.

Văn Bình vùng lên, định phóng luôn hai chân trong thế đá bí truyền cực kỳ nguy hiểm. Nhưng mắt chàng hoa lên, tứ chi chàng đột nhiên rời rã, gân cốt và thớ thịt không tuân theo mệnh lệnh của thần kinh hệ nữa.

Chàng loạng choạng ngồi bệt xuống giường. Uré phá lên cười khanh khách:

— Hừ, ông bạn không làm gì được đâu. Còn lâu mới già thuốc.

Rồi hắn quay lại Luz đang rên rĩ:

— Không hề gì. Viên đạn đã xuyên qua thịt ra ngoài. Nếu tôi bắn trạch một li, bà sẽ gãy xương. Nếu tôi độc địa, tôi đã bắn vào mặt bà. Song thật tâm, tôi không muốn bà chết. Vì thưa bà, đầu sao tôi vẫn còn yêu bà, yêu bà tuy biết trước bà phản bội.

Luz quắc mắt:

— Giết tôi đi, còn chờ gì nữa?

Uré vẫn cười, cái cười kiêu hãnh và khinh miệt:

— Bà đừng sợ. Tôi không nhỏ nhen như thiên hạ đâu. Đầu sao Uré cũng là nhân viên Học trung ương, một tay giang hồ khét tiếng ở châu Á. Tôi sẵn sàng bỏ quên cái chết của Santó. Lẽ ra theo nội quy của tổ chức, tôi phải phanh thây bà ra để trả thù.

Luz nhìn hắn trong sự kinh ngạc dị thường:

— Tại sao ông biết tôi giết Santó?

Uré nhún vai cất súng vào túi:

— Vì, thưa bà, hắn là Santó, tôi là Uré, và bà

là Luz, mỗi người có cá tính riêng. Làm nghề thủ lãnh tình báo phải biết đoán trước sự việc xảy ra. Bà yêu Văn Bình, bà phải tìm cách cứu hắn. Tôi đã tạo hoàn cảnh cho bà mà không biết. Tạo hoàn cảnh bằng cách cho bà đi với Santó. Thật ra, tôi hy vọng bà không dùng mỹ nhân kế với Santó. Nghĩa là tôi hy vọng bà còn yêu tôi, dầu là yêu trong thương hại và sợ sệt. Song bà đã giết hắn. Bà làm tôi buồn lắm. Sau bao năm dọc ngang, tôi chưa bao giờ buồn bằng đêm nay...

Dầu sao, tôi cũng cảm ơn bà. Nếu bà không ra tay, tôi cũng phải hạ sát Santó để bảo vệ bí mật tuyệt đối.

— Ông là quý sa tăng.

— Bà đã mắng tôi là quý sa tăng một lần rồi. Thật ra tôi còn dữ hơn quý sa tăng nhiều. Tôi nghiệp cho bà, nếu người yêu của bà không bị thuốc mê làm rời rã chân tay, hắn đã có thể ra tay nguïa hiệp để cứu bà. Bây giờ, hắn chỉ là cái xác không hồn. Giết con ruồi cũng không nòi hương hồ đánh ngã một võ sĩ cừ khôi như tôi. Thưa bà, sống với tôi đã lâu, chắc bà đã rõ nếu Văn Bình có đủ sức mạnh và trí tuệ cũng vị tất khuất phục được tôi, phương chi đang bị hóa chất hành hạ... Bây giờ mời bà bình tĩnh ngồi xuống ghế, tàu ngầm sắp nổi lên rồi, tôi sẽ mời bà lên đường. Nếu bà biết điều, chúng ta sẽ chấp nối lại với nhau. Nhược bằng bà kháng kháng làm điều trái, miễn cưỡng tôi sẽ biếu bà cho bọn cá ăn tiệt.

Luz không đáp, bàng khuông nhìn Văn Bình. Chàng ngồi thừ, mặt tái nhợt. Thuốc mê làm mạch máu chàng đập chậm lại, công phu luyện tập tan ra thành khói.

Urê lặng lẽ châm xi-gà. Mùi Ha van thơm ngát tỏa đầy gian phòng.

Ngoài khơi, sóng vẫn vỗ rì rầm. Tiếng gió vi vu qua rặng phi lao cao ngất.

Chợt có tiếng gõ cửa. Người liên lạc hồi nãy tiến vào. Urê ngoắt tay ra lệnh. Hai người đàn ông mặc đồ đen xóc Văn Bình lên, khiêng ra bãi biển.

Urê cầm tay Luz :

— Mời bà theo tôi.

Nàng xô hẳn ra :

— Tay tôi bị đạn.

Urê cười hèn hếch :

— Ô, tôi quên chưa băng lại cho bà. Tôi xin hiến bà cái mũ soa này. Kỷ niệm những ngày chúng ta nghỉ mát tại Baghiô.

Baghiô ! Danh từ này vừa đánh thức trong lòng nàng một kỷ niệm chua chát. Không phải kỷ niệm sống chung với người chồng mà nàng không yêu. Mà đó là kỷ niệm đắm thắm với Văn Bình.

Trời sáng mờ mờ. Dưới ánh trăng xuống, mặt sóng như được dát bạc nhấp nhô.

Một cái xuống cao su lớn đã nằm trên bãi cát rộng menh mông. Urê ra lệnh :

— Đã mang người đàn bà kia xuống chưa ?

Người liên lạc đáp :

— Rồi.

Urê quay lại :

— À, còn Santô nữa. Hẳn chết rồi. Các anh hiệu chôn cất cho tử tế, rồi lau sạch vết máu trong nhà. Nào chúng ta lên xuống.

Chiếc xuống trông tránh trên mặt biển nửa tối, nửa sáng. Văn Bình vẫn thiêm thiếp. Anh trắng nhợt nhạt chiều vào khuôn mặt đẹp tuyệt vời của Rôsitá.

Urê hỏi người liên lạc :

— Còn xa không ?

Người liên lạc đáp

— Thưa, trong 5 phút sẽ tới.

Urê vút điếu xi-gà cháy dở xuống biển. Cặp mắt bàng khuông, hẳn hết nhìn Văn Bình đến Luz. Mặc dầu nàng chưa hề yêu hẳn, hẳn vẫn yêu nàng. Và đã quen với thói quen ngoại tình của nàng. Từ bao năm nay, hẳn chưa hề ghen, vì nàng chỉ yêu bừa bãi, với nhu cầu thỏa mãn chốc lát, song lần này...

Lần này, nàng yêu thật sự. Nàng đã cả gan yêu kẻ thù của hẳn. Trong bóng tối mờ mờ, hẳn gặp luồng mắt ráo hoảnh của nàng. Nàng ngồi yên nghe tiếng chèo rẽ nước, lòng buồn rười rượi. Nàng biết giờ cuối cùng của đời nàng sắp tới. Hy vọng cứu Văn Bình không còn nữa. Và nàng cũng không tin Urê sẽ tha thứ cho nàng.

Người liên lạc dán tai vào một dụng cụ nhỏ bằng gói thuốc lá. Bỗng hẳn cất tiếng :

— Đến rồi.

Xuống ngừng lại, xoay tròn trên mặt biển